

си прѣдстави злочестятъ Полша и прѣславнытъ нейны герои, Собѣйскаго, Костюшка и Понятовскаго легионеритъ и белведеристытъ, Коряшка, който отъ бѣсилото дѣто го прикачахъ да го убійтъ выкаше: „Полша не е умрѣла,“ Домбоверскаго, който непрѣстанно като мѣняваше облѣкло и лице заблудяваше всякытъ връзъ него пущаны копои на рускытъ полиціѣ; Воловскаго когото обѣсихъ въ Гродно; Биника, когото убихъ въ Галичь, и всякытъ Поляцы мученицы, които доказвахъ че вѣрата прави чудеса, и гробоветъ ииъ, които вопіѣтъ думытъ пророковы: „Подложихъ гърбътъ си на оиѣзи които мя бійтъ; не отбыхъ лицето си отъ срамотство. Но Богъ ми помогна, и ще да утѣши иѣкога погыбедитъ на Сіонъ и ще направи пакъ неговатъ пустыня подобна на Едемъ на небеснытъ градины“ Но когато да колѣничи на гробътъ на едного отъ мученицытъ на възлюбленытъ си Полшь, камькътъ ся растваряше и неговтъ мракъ ся озаряваше отъ усмыхваніето на женъ, отъ дълбочинытъ на вѣчнытъ ноць ся взирахъ въ него безъ да мигнахъ двѣ очи пламящи, като двѣ звѣз-